

Er komt geen einde
aan

Van Roland Smulders verschenen eerder:

Een spoor van Adam, roman

Geef mij de schuld, roman

Parels en draken, columns

Weg naar de vrijheid, roman

Bij deze dan, columns

Gewoon anders, verhalen

De stoel van Fred, verhalen

Ze doen het er gewoon om, columns

Palabinda, verhalen

Raar blijft het, columns

Tegen het licht, columns

Ik bedoel maar, columns

Het is maar hoe je het bekijkt, columns

Corona en andere ongemakken, columns

Geen zorgen, columns

Met het oog op Oisterwijk, columns

Luis in de pels, columns

Diepzinnig bezig, columns

Een passend woord, columns

Achter het rookgordijn, columns

Er komt geen einde
aan

Roland Smulders

Schrijver: Roland Smulders
Coverontwerp: Roland Smulders
ISBN: 9789464359343
© 2021 Roland Smulders

Telefoons met principes

Het is de grootste leugen die door het kabinet in leven wordt gehouden: dat er geen verplichting is om zich te laten testen of vaccineren. Steeds meer sectoren krijgen de keus tussen overleven met toegangscontrole of de tent sluiten en zij kiezen wisselijk voor de app van minister Hugo de Jonge. En wie niet bereid is zich op het voorhoofd te laten merken met een groen vinkje, komt op steeds meer plaatsen aan de gesloten deur. Een telefoon die geen zogenaamde QR-code voor het aanmaken van groene vinkjes kan genereren? Dat is dan vette pech. En de politici maar roepen dat in Nederland niks verplicht is. Dat er soms vervelende maatregelen nodig zijn, kan ik begrijpen. Maar waarom is het nodig mij met lariekoek in slaap te sussen?

Nederland lijdt nog altijd onder het trauma van de Tweede Wereldoorlog. Toen moesten de mensen ook van alles en dat vonden die mensen niet leuk, vertelden zij tot vervelen toe aan kinderen en kleinkinderen. Ik overdrijf een beetje om mijn punt te maken. Na het buitenwerken van de Duitsers spraken wij daarom af er nooit meer aan te beginnen. Het is typisch zo'n voornemen dat onmogelijk ongeschonden de eindstreep kan halen, maar elke concessie doet pijn en moet voorzichtig gebracht worden. Geen harde verplichtingen, maar tot elke prijs volhouden dat er altijd een manier is om zonder dwang door het leven te gaan. Om ons gevoel van eigenwaarde intact te laten, doen wij alsof wij geloven wat Hugo te vertellen heeft. Laat de Fransen zich maar dwingen tot een knieval voor president Macron om in hun buurtcafé een wijntje te mogen drinken. In Nederland houden wij fier de rug recht.

Tot Hugo het leven de duimschroeven aandraait in elk geval. Daarna is het droevig gesteld met onze ruggengraat. Voor onze

principes willen wij ook weer niet al te veel voorrechten inleveren. Als anderen met wat water bij de principiële wijn wel naar een festival of voorstelling mogen, hoeven wij toch zeker niet achter te blijven. En hoe erg kan het zijn? De app van Hugo maakt het toch maar mooi mogelijk om de exacte grond voor het groene vinkje op het scherm geheim te houden.

Op het moment dat ik deze column schreef, bevond ik mij nog in een vakantiepark waar ook alles geregeld moest worden via QR-codes en een app. Zonder een geschikte smartphone was het niet eens meer mogelijk om aan de handleiding van de magnetron te komen en gasten die zich niet meldden door de code op de op tafel geplakte sticker te scannen, werden door de bediening straal genegeerd. Tot het uiterste doorgevoerde efficiëntie: Hugo zou er trots op zijn.

De smartphone die ik heb, moet van alle nieuwlichterij niks hebben. Hij weigert de app van Hugo te installeren en speelt stug stommetje als ik hem voor een QR-code houd. Nederland zou een beter land zijn als meer telefoons met principes dat voorbeeld gingen volgen.

Hamer met een uitschuifsteel

Naast het spreekgestoelte in de tot Tweede Kamer omgebouwde Ridderzaal zie ik een levensgrote datumvermelding, verpakt in een houten kast. Het ding intrigeert mij zo, dat ik moeite heb mijn aandacht bij de sprekers te houden. Woensdag 14 juli. Ik ben blij het te weten, maar vraag mij wel af wat de Kamervoorzitter Vera Bergkamp ermee hoopt te bereiken. Is het een subtiele aansporing het spoeddebat niet over de datumgrens heen te tillen?

Door mijn vakantie heb ik het debat in de bijzondere omgeving gemist, maar gelukkig heeft mijn televisie de mogelijkheid debatten terug te kijken. Stel je voor dat ik had gemist dat Kamerwappie Gideon van Meijeren mijn bezwaar tegen de QR-Code gebruikte om zijn waanzin over het stevige griepje aan de man te brengen. Dat zou toch verschrikkelijk zijn. Voor je het weet komt iemand nog op het idee dat ik ook zo over het gevaar van corona denk. Ik acht Gideon goed in staat om dat misverstand voor zijn verwerpelijke doelstelling in te zetten.

Er was een tijd dat raaskallende en schuimbekkende Kamerleden door de voorzitter van dienst vriendelijk tot de orde werden geroepen. Gideon zou van Anne Vondeling of Dick Dolman de wind van voren hebben gekregen en eerlijk gezegd verlang ik soms terug naar die tijd. Van mij mag een voorzitter best af en toe voorover buigen om met de waarheid een loopje nemende Kamerleden met een ferme hamertik terug op het rechte pad te brengen. Onder het mom van: als een beetje goed is, kan veel niet slecht zijn. Wie zijn Kamerleden lief heeft, spaart de roede niet. Van achter de datumaanduiding springt een pop van Jan Klaassen tevoorschijn die luidkeels 'one hundred and eighty' krijst. Op die manier heeft het ding een functie en

politiek wordt een stuk leuker om te bekijken als Vera van tijd tot tijd met de toevoeging 'stoute jongen' een mep uitdeelt. Wiebertje van Haga maakt met een handbeweging haastig duidelijk dat hij afziet van het recht zijn mening te verkondigen. Hij mist de jeugdige overmoed die nodig is voor het aangaan van de confrontatie.

Tijdens het debat krijgt vooral minister Hugo de Jonge forse kritiek op zijn zwalkende beleid. Hij heeft zich al op voorhand verontschuldigd, dus blijft het bij holle woorden en veel onbeantwoorde vragen. Voor de zekerheid neem ik maar aan dat het vaccinatielicht aan het einde van de tunnel slechts een lampje aan het plafond is. De vaccins beschermen niet volledig tegen corona, maar er is inmiddels zoveel aan uitgegeven dat Hugo dat nooit zal toegeven. Dan maar liever volhouden dat er niks aan de hand is en hopen op de goede afloop. Soms denk ik dat iedere Kamervoorzitter een hamer met een uitschuifsteel zou moeten hebben.

Gapjaar

Dat ook mensen met geld het niet altijd gemakkelijk hebben, blijkt maar weer eens als de koninklijke familie bij het begin van de zomervakantie verschijnt voor het traditionele fotomomentje. Vanwege het overlijden van Peter en de watersnoodramp in Limburg staan de familieleden daar naar eigen zeggen toch met gemengde gevoelens. Het zal toch niet gebeuren dat er weer iemand gaat zeuren over het feit dat op vakantie naar Griekenland gaan toch een beetje de opgestoken middelvinger is naar nabestaanden en slachtoffers. Ja, de familie vindt het allemaal heel erg, maar nee, niet erg genoeg om er de plannen voor te wijzigen.

Eigenlijk is het bizar. Jarenlang hebben wij de koning betaald om zich te ontwikkelen tot watermanager van naam en faam. En dan trekt hij aan zijn kuierlatten op het moment dat wij zo iemand het hardst nodig hebben. Sorry mensen! Het water van de Middellandse Zee wacht op hem. Voor de mensen die van plan zijn met hun kritiek te komen, heeft de koning alvast de mededeling dat hij in de afgelopen tijd een olifantshuid heeft ontwikkeld. Het zijn de woorden van een recidivist die niet van plan is van fouten uit het verleden te leren. Dat weten wij dan ook weer.

Een van de verzamelde journalisten vraagt nog even naar een reactie op hetgeen de collega is overkomen. De koning laat weten dat hij het heel erg vindt dat iemand in Nederland zijn werk niet meer kan doen. Ik vraag mij af of hij ook even denkt aan de medewerkers van de Amsterdamse GGD, die met hun testlocatie moesten vluchten voor boze jongeren. Vermoedelijk niet, in gedachten poedelen de familieleden al met de

koninklijke voetjes in de Griekse zee, maar het gezegde luidt niet voor niks dat hoop doet leven.

En zoals ik al zei: ook mensen met geld hebben het niet altijd gemakkelijk. De koning vertelt dat hij zo begaan is met de kroonprinses die haar gapjaar – het staat er echt – zo moeilijk kan plannen nu bedrijven door corona ook van stagiaires verwachten dat die thuis werken. Ik kan begrijpen dat hij het er moeilijk mee heeft, maar ik geef hem toch ter overweging mee volgende keer voor een term te kiezen die wat minder aan het zichzelf verrijken doet denken. Het is niet aardig tegenover alle Limburgers die maar moeten afwachten of de overheid deze keer wel wil opschieten met het vergoeden van de schade.

Gelukkig kunnen de koning en de koningin ook positief nieuws melden. Met de diversiteit van de hofhouding is het dik in orde. Er zijn evenveel jongetjes als meisjes en waarschijnlijk hebben zij allemaal een verschillend kleurtje en een geheel eigen set voorkeuren. Op naar Griekenland dus. Na gedane arbeid is het goed rusten.

Tussenkleuren

Het is weer zondag en dus schakel ik gretig over naar mijn vrienden van het Filosofisch Kwintet voor het vervolg van het filosoferen over de omgang met onzekerheid. Deze keer blijkt de uitzending te gaan over de invloed van onzekerheid op de onderlinge verhoudingen en gespreksleidster Clairry Polak gooit maar meteen een ferm stuk rood vlees in de arena: zijn de gasten bang voor de opinie van anderen of hechten zij er juist waarde aan?

Het laatste zal wel niet het geval zijn, neem ik aan. Filosofen hechten toch vooral waarde aan de eigen opinie. Misschien kun je geen goede filosoof worden als je niet overtuigd bent van het eigen gelijk. Het zou een leuk onderwerp zijn voor een volgend seizoen. Zij beginnen elke zin met de mededeling het helemaal eens te zijn met wat er wordt gezegd en gaan vervolgens doodleuk een andere kant op.

In een bespiegeling over zwart en wit verkondigt een van de gasten trots typisch iemand van tussenkleuren te zijn. Zo ziet hij er ook uit, denk ik meteen en ik weet dat het een gedachte is die mij zwaar in de problemen zal gaan brengen als Sylvana Simons er lucht van krijgt. Wil ik wel eens heel snel stoppen met die racistische praatjes? Grapjes over tussenkleuren beantwoordt zij met volle inzet van haar verbale geweldsinstrumenten. Op een of andere manier maakt Sylvana mij erg onzeker. Ik vraag mij af wat mijn vrienden aan tafel daarvan denken. Is er sprake van een verdrongen schuldgevoel, of ben ik gewoon geen held als het de omgang met sterke vrouwen betreft?

De tussenkleuren van de filosofen hebben geen directe relatie met de vijftig grijstinten waarover een boek is geschreven voor de zich vervelende huisvrouw. Filosofen wijden zich in de ivoren

toren aan nuance, niet aan het klappen van de zweep. Hun lusten als man, vrouw of onbestemd wezen bewaren zij professioneel voor de privéruimte. De man van de tussenkleuren is echter wel vrij fel, valt mij op. Ik kan mij hem goed voorstellen met een zweepje in de hand. De filosofe die hem met schrikachtige ogen zit aan te kijken, bevindt zich volgens mij op dezelfde dwaalweg en de gedachte doet haar meer dan een academische stoeipartij met het concept onzekerheid. Kan de meester haar na de uitzending even tot de filosofische orde roepen?

Mijn schemerige fantasieën laten zich pas beteugelen als ik de gespreksleidster haar zeggen dat zij niet wil dat het gesprek eindigt met een burgeroorlog. Hoe het zover kon komen, weet ik niet. Heeft die kerel van de tussenkleuren weer eens uit een stellig vaatje getapt? Is een burgeroorlog erger dan de kelder waar die schrikachtige filosofe op haar portie straf staat te wachten? Wil Clairy met dat beeld voor ogen het programma soms wel afsluiten?

Vrijheidsdag

De toon van mijn columns verschuift meer en meer naar het pessimistische deel van het spectrum. Een natuurkundige purist zal wel zeggen dat zoiets helemaal niet kan, maar dat lap ik voor het gemak even aan mijn laarzen. En nee, die heb ik evenmin. Ik heb wel zojuist vernomen dat mijn volledige vaccinatie geen enkele bescherming biedt tegen het oplopen van het virus. Mondkapjes misschien wel, maar die heb ik onlangs van minister Ferd Grapperhaus weg moeten gooien. Om als enige weer met een kapje te gaan rondlopen, vind ik trouwens ook weer een beetje 'kijk mij eens mijn best doen'.

De mededeling dat zeker de Delta-variant zich weinig aantrekt van het feit of iemand nu wel of niet volledig is gevaccineerd, bereikt mij op dezelfde dag dat de Britten van hun premier Boris Johnson de vrijheid terugkrijgen. Geen mondkapjes meer, geen afstand houden en geen maximum aantal personen op een bepaalde oppervlakte. Er wordt demonstratief een lint doorgeknipt om de dansvloer weer te openen. Het virus verspreidt zich in het Verenigd Koninkrijk als nooit tevoren, maar dat kan Boris en zijn Britten dus geen lor schelen. Zij houden vast aan hun Vrijheidsdag. Kan iemand het mij kwalijk nemen dat ik somber word bij het zien van de elkaar beklimmende feestvierders? Ergens in die kolkende massa hult een virus zich op datzelfde moment in een resistent jasje. Het zal Boris een zorg zijn, maar ik zit er mee.

Premier Mark Rutte en minister Hugo de Jonge houden stug vol dat er geen aanscherping van de eerder versoepelde regels nodig is. De gedachte dat wij de oorlog definitief hebben verloren, dringt zich onweerstaanbaar aan mij op. Er zijn mensen mentaal de vernieling in geschoven en er zijn

ondernemers over de rand van de afgrond geduwd. Allemaal omdat wij het virus moesten verslaan. Kan iemand mij uitleggen in welke vlaag van verstandsverbijstering is besloten alle geboekte resultaten uit het raam te gooien? Ik begrijp daar namelijk helemaal niks van. En omdat ik er wel het slachtoffer van dreig te worden, vind ik dat eigenlijk heel irritant.

Misschien is de tijd gekomen om een statement te maken. Zoals ijsjesproducent Ben & Jerry's die heeft besloten niet meer te verkopen in door Israël bezette gebieden. Of zoals René Le Blanc, die de kritiek dat hij een egotripper is, keihard weerlegt met de mededeling zelf de tuin aan te veegen. Hij is niet zo'n verwende artiest die iemand betaald om dat soort klusjes uit te voeren. Ik ook niet, maar dat heeft er meer mee te maken dat mijn tuintje zelden wordt geveegd. Het is een kwestie van luiheid en tegenwoordig dankzij Mark, Hugo en Boris ook van: wat maakt het allemaal ook nog voor een verschil. Laat ik nog maar een ijsje nemen nu het nog kan. Gewoon ijs van het huismerk. Ben & Jerry's kan ik mij niet veroorloven.

Bloeddorstige chauffeur

Het is een zomaar een gedachte, die opkomt als ik lees over de collega van een aangereden motoragent. Zou Alexander Pechtold zich uit zijn tijd in de politiek nog herinneren dat de aap bovenaan de rots de eindverantwoordelijkheid draagt en dat het ook geldt voor wat er in de tijd van de voorgangers is gebeurd? Dat het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen waar hij de baas mag spelen bijvoorbeeld ooit een persoon met een kort lontje geschikt achtte een truck te besturen. Vervelend als die persoon er vervolgens agenten en andere verkeersdeelnemers mee overhoop gaat rijden. Dat is beslist niet de bedoeling van het bepalen van de rijvaardigheid. Dan ga ik mij toch afvragen of er wel serieus naar het aspect mentale geschiktheid is gekeken.

Na de eerste omver gekegelde agent kregen dienders van de korpsleiding de opdracht bij het zien van de brokkenpiloot een andere kant op te kijken. Niemand kwam op het idee diens rijbewijs in te vorderen en eens te gaan praten met de werkgever die hem de truck ter beschikking heeft gesteld. Misschien omdat de korpsleiding er klakkeloos op vertrouwde dat Alexander en zijn medewerkers wel zouden weten waar zij mee bezig waren. Natuurlijk zeg je dan tegen morrende agenten dat zij heel gauw hun brutale mond dicht moeten houden.

Zelfs nu - na het zoveelste incident - is er niet over praten het devies. Er is een onderzoek gaande en dat onderzoek zal vermoedelijk na enig afkoelen in de la van een overwerkte magistraat belanden. Vooral niet te streng zijn voor de chauffeur met zijn psychische beperking. Hij moet immers ook de kost verdienen. En agenten die tegen de richtlijnen in toch proberen

hem en zijn voertuig te controleren, hebben er strikt genomen toch wel om gevraagd dat zij slachtoffer werden.

Nu heeft elk verhaal uiteraard twee kanten. Zaken liggen nooit zo simpel dat er meteen kan worden besloten tot het opsluiten en het weggooien van de sleutel. Ook niet als het gezonde onderbuikgevoel van rechtvaardigheid onmiddellijk die kant op wil. Ter verdediging van de chauffeur in kwestie moeten wij mee laten wegen dat niemand aan de driftige bestuurder bij het testen van zijn bekwaamheid gevraagd zal hebben of hij zich bij het ontwaren van een agent wel in voldoende mate zou weten te beheersen. Zelf heb ik ook examen moeten doen en voor zover ik weet staat die vraag niet op de in te vullen eigen verklaring. Het heeft ook iets van vragen naar de bekende weg. Weinig mensen zullen op die vraag antwoorden met een opgewekt: 'Jazeker! Zet ze maar op een rij en ik zal eens wat laten zien.' Zelfs de meest bloeddorstige chauffeur weet dat het heel onverstandig is zulke dingen bij het rijexamen te roepen.

Dichter bij huis

Een jonge plaatsgenoot van mij haalde het wereldnieuws door zich in de pretraket van supermiljardair Jeff Bezos tot jongste ruimtevaarder te laten kronen. Hoeveel ervoor is betaald blijft geheim, maar weinig zal het niet zijn. Misschien dat er daarom stemmen opgaan de prestatie op een passende wijze te belonen. Niet dat de jongen gaat denken dat het ons onverschillig laat. Hij is tenslotte geen sporter die na jaren trainen naar Japan reisde om zijn of haar lauwerkrans op te halen.

De Olympische Spelen waren amper afgetrapt door de Japanse keizer, of de waarheid liet zijn lelijke gezicht zien. De Nederlandse afvaardiging werd geplaagd door positieve testuitslagen en die bleken haast allemaal te herleiden tot Henry Schut. Hij dirigeerde vanuit de studio in Hilversum zijn met corona besmette troepen en zag dat het goed was. In het vliegtuig met zorgvuldig afgeschermdde sporters doken op een onverklaarbare manier ineens verslaggevers op om ons te laten weten dat er een nerveuze sfeer hing, maar in werkelijkheid natuurlijk om later te kunnen berichten over verwoeste sporters in Japanse quarantainehotels.

Volgens mij zal het niet lang meer duren tot de eerste complotdenkers zich melden aan het venster. 'Denk dan toch na', roepen zij. 'Minister Hugo de Jonge kan het toch niet hebben dat Nederland uit Japan terugkeert met een hele lading medailles en kerngezonde sporters. Dan gelooft toch niemand meer dat evenementen heel erg gevaarlijk zijn.'

Inmiddels ben ik zover afgedreven dat ik zelfs deze bizarre theorie niet meer op voorhand durf uit te sluiten. Sterker nog: in mijn verbeelding maak ik het verhaal af en kleur ik de plaatjes in. Henry is deel van een soort Siamese tweeling. Waar hij

verschijnt is Hugo Borst nooit ver weg. Haal die desk maar eens weg, denk ik als Henry komt vertellen dat twee volslagen irrelevante boogschutters zilver hebben gewonnen door te verliezen van Zuid-Korea. Wedden dat Hugo op de grond zit. Woord voor woord fluistert hij Henry in op welke manier de sport het beste om zeep kan worden geholpen. Het virus slaat als een waanzinnige om zich heen, maar gelukkig valt er nog genoeg te zien. Boogschieten voor gemengde paren, op een basket mikken door drietallen. En dan moeten de Paralympics nog beginnen. Nog even en zelfs de grootste sportfanaat smeekt al dat geld volgende keer direct door de sluizen naar de oudjes van Hugo.

Dichter bij huis gaat de discussie in mijn woonplaats Oisterwijk ondertussen over de vraag of onze kersverse astronaut ereburger moet worden. Natuurlijk niet, denk ik verbijsterd. Het idee is te absurd voor woorden. De sympathieke jongen met Dagobert Duck als goede vriend zit er helemaal niet op te wachten jaarlijks het glas te moeten heffen met de burgemeester. Hij heeft al genoeg cadeau gekregen om de rest van zijn leven op te teren. Ik weet echter dat het uiteindelijk toch zal gebeuren. Nood breekt altijd wet. Wij moeten toch met iemand pronken en uit Japan zal de verlossing deze keer niet komen.

Een laatste wens

Het aantal burgerdoden in Afghanistan is de laatste tijd behoorlijk gestegen. Meer dan duizend per maand is de actuele stand, de normale manieren van overlijden nog niet eens meegerekend. Althans dat neem ik aan, want anders doen wij het in de statistiek een stuk beter. Die duizend per maand halen wij alleen al met het griepje van Gideon van Meijeren en Wiebertje van Haga. Duizend sterfgevallen per maand: dat noemen wij in Nederland een soort komkommertijd.

In Afghanistan gaat het natuurlijk alleen om mensen die het slachtoffer zijn geworden van geweld. Zo bezien is duizend per maand dan best een getal om van onder de indruk te zijn. Zo hoog komen wij niet eens als wij de verkeersslachtoffers mogen meetellen. De Nederlandse overheid weet dat ook, maar zij speelt behendig de vermoorde onschuld en hoopt dat er geen lastige vragen worden gesteld over het land dat toch veilig genoeg was om er vrouwen en kinderen naar toe te sturen.

Dat veilig genoeg is, moet ik waarschijnlijk zeggen. Volgens mij vertrekken er nog steeds af en toe vliegtuigen met uitgezette asielzoekers richting het veilige Kabul. De ambtenaren van minister Sigrid Kaag hebben nog geen tijd gehad voor het schrijven van een nieuw ambtsbericht en dus moet staatssecretaris Ankie Broekers-Knol wel doorgaan al die arme mensen naar de Taliban te jagen. Het is geen onwil, maar met de cijfers van de Verenigde Naties kan zij echt niks aanvangen.

Op Schiphol kunnen de Afghanen nog net afscheid nemen van enkele Russen die door Ankie worden opgestuurd aan Vladimir Poetin. Zij hebben de Nederlandse regering informatie verstrekt over MH17, staat in het begeleidende, door minister Ferd Grapperhaus ondertekende briefje. Het kan dus altijd nog erger,

denken de Afghanen meelevend. De Russische president staat niet bekend om zijn gevoel voor humor. Met het aantrekken van een boerka komen die Russen vast niet weg.

'Misschien hebben wij geluk', waagt een van de Russen te zeggen. 'Wat wij te melden hadden, was volgens de Nederlandse overheid niet belangrijk genoeg om er bescherming mee te verdienen.' De Afghanen helpen het hem hopen, maar durven er de hand ook weer niet voor in het vuur te steken.

Door de ruit van de wachtruimte zien de uitgekotste vluchtelingen hoe een menigte zich verzamelt bij een toestel dat aarzelend tot stilstand komt. Aan boord zijn de Olympische sporters die via de achterdeur uit Japan werden verwijderd. Mathieu van de Poel die toch geen goud haalde en Kiki Bertens die samen met Epke Zonderland afscheid nam van het actieve sportbestaan? Vreemd genoeg mogen zij wel in Nederland blijven.

'Mogen wij net als Mauro nog een laatste wens doen?', vraagt de Rus die eerder nog hoopte op het begrip van Vlad de verschrikkelijke. 'Wij willen graag Epke nog een keer zien winnen.' De begeleidende politieagent kan er niet om lachen.

Protestknuffel

Ab Osterhaus rent van talkshowtafel naar talkshowtafel om te vertellen dat Duitsers zich veel beter aan de regels houden. Daarom hebben de Duitsers relatief gezien ook minder besmettingen. Vandaar dat Ab meer heeft met Duitsland. Hij heeft gestudeerd voor viroloog en roepende in de woestijn. Om te voorkomen dat wij het vergeten, komt Ab elke dag langs om het onder onze neuzen te wrijven.

Zelfs ik begin inmiddels wel een beetje genoeg te krijgen van Ab met zijn gezeur over regels die toch zo nodig nageleefd moeten worden, maar die wij vrolijk met voeten treden. Als hij het blijft vertellen, ga ik iedereen die ik tegenkom persoonlijk omhelzen. Bij wijze van protestknuffel. De Duitsers van Ab het eerst. En daarna vertel ik dat Ab mij heeft gevraagd dat te doen. Een leugentje om de boel spannend te houden.

Mensen zijn Ab zo verschrikkelijk beu, dat zij hem op televisie naar het hoofd gooien dat hij gewoon 'nee' moet zeggen als hem wordt gevraagd een uitzending over topsport te komen verzoeken. Wij hebben geen behoefte aan een deskundige die zich komt verkneukelen als weer een Nederlandse sporter in het quarantainehotel is opgesloten. Net zo min als vissers behoefte hebben aan iemand die vraagt of ze willen bijten.

Het lukt mij niet enige sympathie te onderdrukken voor de persoon die Ab zo ongeveer vraagt snel op te zouten. Hij komt uit de wereld van de sport en op dat punt zit het Nederland ten tijde van het schrijven van deze column niet mee. Het is vreselijk om dag na dag te moeten constateren dat er weer een Nederlandse Olympische droom in duigen is gevallen. Dan ga je dat op een gegeven moment toch afreageren op de andere

gasten. Zeker als het gasten zijn die voortdurend zitten te zuigen en duidelijk weinig tijd besteden aan sport.

Voorlopig laat Ab zich niet verjagen, ben ik bang. De Delta-variant mag dan misschien een dalende lijn laten zien, in Zuid-Amerika loopt de Lambda-variant zich al warm. Mensen vallen met bosjes om zonder dat er een kruid tegen gewassen is. En daarna duikt in Nigeria een variant op die telefonisch wordt verspreid door belslaven die eenzame blanke vrouwen op afstand moeten uitschudden. Vaccins helpen er niet tegen, maar dat voorspelde Ab al eerder.

De fout ligt natuurlijk niet bij de arme viroloog. Hij doet alleen zijn best. De echte schuldige is de redacteur van de talkshow die een programma vol dom geleuter qua niveau wilde opkrikken met een dosis verstandige praat. Het is een concept dat wel verkeerd af moet lopen. Ab heeft niks met sport en op hun beurt hebben sporters niks met virologen die het feestje komen bederven. Nog even en de gasten van talkshows vechten elkaar voor het oog van de camera de studio uit.